

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑΦΟΣ ΠΡΟΔΟΥΤΟΥ

γευμα. Θα σ'ας πάρω με το αυτοκίνητο και θα πάμε μαζί στο Γκλώσεστερ στο δικαστήριο να παρακολουθήσουμε τη δίκη, και το μεσημέρι, την ώρα της διακοπής, πηγαίνουμε με τον Τζών και τρώμε στο εστιατόριο. Τι λέτε; Θέλετε;

—Ευχαρίστως! Έτσι θα ιδώ και τον Τζών. Τι είναι αυτή η δίκη;

—Πρόκειται για κάποιο φόνο. Ο Τζών είχε πεπεισμένος πως ό κατηγορούμενος είχε άθως! Μια γυναίκα θρέθηκε σκοτωμένη... Δεν ξέρω τίποτα περισσότερο!

Με κόπο ο Έμπχαρτ κι' η κυρία Κάκτον εισεχώρησαν στην αίθουσα του Κακούργιοδικείου. Την ίδια στιγμή οι ένορκοι επέστρεφαν στη σάλλα μετά τη σύσκεψή τους. Ήσαν δέκα άνδρες και δυο γυναίκες. Άργα κατέλαθαν τις θέσεις τους. Άμέσως κατόπιν ο δικαστής με την πορφυρή του τήβεννο πήγε και κάθησε στην έδρα. Μια θαθεία σιγή είχε απλωθή μέσα στην αίθουσα. Ο πρόεδρος των ένορκων σηκώθηκε και είπε:

—Εξοχώτατε! Η έπιμηγορία μας είναι, ότι ο κατηγορούμενος είναι ένοχος!

Αυτό ήταν! Ούτε η έλαχίστη έλαφρυντική περίπτωση! Καμμία προσπάθεια για να έλαφρύνουν την ποινή του! Μετά ένα λεπτό, ο δικαστής θα άφηγγελε την εις θάνατον καταδίκη... Η φωνή του δικαστού άκούστηκε μέσα στη θαθεία σιγή, μόνοντος, άχρωμάτους... σαφής...

—Τζέιμς Χίκμαν, το Συμβούλιο των Ένορκων άπεράφηθαι καλάως, κατά τη γνώμη μου, ότι είσαι ένοχος φόνο. Παρ' όλη την άναγνωρισμένη άξία του, ό συνήγορός σου δεν κατώρθωσε ν' άποδείξη το άλλοθι, το όποιο ίσχυρίζεται και το όποιο θα έλλαξε την άπόφαση του Δικαστηρίου. Η σχέση σου με το θύμα άνεγνωρίσθηκαν από τον συνήγορό σου, το άτιον του φόνου άπεδείχθη και το φονικό όπλο θρέθηκε στην κατοχή σου... Ίσχυρίζεσαι ότι δεν έπέστρεψες το Γκλώσεστερ, έκεινο το θράδυ, πριν από τις δυο μετά τα μεσάνυχτα. Άλλά δεν μπόρεσες να το άποδείξεις! Έχεις τίποτε να προσέβης;

Ο δόκτωρ Έμπχαρτ, από κει που στεκόταν, έβλεπε την πλάτη του κατηγορουμένου. Φαινόταν ένας καλοδεμένος άνδρας, ή στάσις του ήταν περήφανη, κρατούσε το κεφάλι του ψηλά και το θέλημα του ήταν καρφωμένο ευθύ και σταθερό, στην δικαστική έδρα. Με κταναρφαί και σταθερή φωνή ο κατηγορουμένος είπε:

—Δεν έχω παράπονο εναντίον της Δικαιοσύνης! Μόνον έπιμένω στην άθωότητά μου! Η έξοχότης σας έπιμένει να παρουσιάσω έναν μάρτυρα. Πού να τον θρώ άμως; Ωστόσο όρκίζομαι και πάλι, στη συνείδησή μου, ότι ό άνθρωπος άπόός υπάρχει, έκτος άν άνεχώρησε από τον τόπο ή άν πέθανε! Άλλοίως υπάρχει κάποιος, ό όποιος μπορεί να μαρτυρήσει ότι το θράδυ εκείνο συναντηθήκαμε στο δρόμο και μάλιστα οτάθηκα κοντά του, δίπλα στο αυτοκίνητό του, τη στιγμή που κάποιοι ρολόι χτυπούσε, κάπου εκεί κοντά, όχι δώδεκα χτύπους του μεσουκνιού, άλλα δεκατρείς! Ήταν λοιπόν μία το πρσί! Μας φάνηκε μάλιστα παράξενο... Κατόπιν εξακολουθήσαμε το δρόμο μας! Τόν έπιθρωπον αυτόν ούτε γνωρίζω ποιός είναι, ούτε τον συνάντησα ποτέ κατόπιν!... Χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας!...

Η καρδιά του Έμπχαρτ άρχισε να χτυπά δυνατά, γρήγορα... Κι' αθόρμητα—ό τελευταίος κόμπος των συμπτάσεων του κομπολογιού—έσπρωξε δεξιά κι' αριστερά τα πλήθη που ήσαν συγκεντρωμένα δλόγυρά του, και με κόπο κατώρθωσε να φθάσει ώς την έδρα του Δικαστηρίου. Στάθηκε εκεί μία στιγμή σκεπτικός. Κατόπιν είπε:

—Εξοχώτατε! Ο άνθρωπος αυτός, ό μάρτυς τόν όποιον ζητείτε, είμαι έγώ!

Έτσι ό κατηγορούμενος άθωώθηκε...

ΑΠ' ΟΛΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΒΕΔΟΥΤ'ΝΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΟΓΑ

Είνε γνωστή ή στοργή των Άράβων κατοίκων της έρήμου, τών περιφώνων δηλαδή Βεδουίνων, οτά άλογά τους. Τα περιβάλλον με έξαιρετική στοργή, είναι γι' αυτούς οι μόνοι πιστοί σύντροφοι τών ληστρικών έπιδρομών των και τα θεωρούν σάν μέλη της οικογενείας των.

Ποτέ δεν αφήνουν νεογέννητο άλόγο να πέση κάτω στη γη, κατά τη στιγμή της γεννήσεώς του. Παραστέκοντας με άγωνία από φρες την έτοιμόγεννη φορβάδα, δέχονται στην άγκαλιά τους το νεογνό, το πλέον, το περιφουόνται με στοργικά χάδια κι' όσο να μεγαλώση έπειτα, το παρακολουθούν οτά βήματά του δίως και τα ίδια τα παιδιά τους!...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣ ΣΣΑ δια να παραδίδη μαθηματικά εις μικράν κόρην. Πληροφορία οτά Γραφεία μας 5—9 μ. με καθ' έκάστην.

Μέσα σ' ένα κοιμητήρι μάλλαν τα πουλιά
Σέ κτριές, σέ κυπαρίσσια, σέ χλωμές μυστιές
Άνθιζε σέ κάθε μνήμα μία τριανταφυλλιά
Και στίς πράσινες τ' άγέρι έπαιζε λιτιές.
Τό θαρρούσεσ περιόδι, όχι Χάρου γη
Κι' έλεγες, έδώ να πάσω και να κοιμηθώ.
Χοιούελασε τ' Άπρίλη ήσασερή αγή
Κι' οι σταυροί μοσοβόλωνεσ μέσα στον άνθω.
Μέσα στον άνθω.

Άχ' τούς τάφους κείνους ολους άγίαζε σταυρός
Κι' έλουζαν δροσιάς διαμάντια, δακρυά της αγής,
Και μόνχος ένας τάφος, τάφος θλιθέρω,
Μακριά έμενε άπ' έλους σέ μία άκρη γής.
Μόνος, παραπονεμένος, και χωρίς άκρη,
Δίχως ένα λουλουδάκι και δροσιάς φιλι
Βρίσκονταν με δωασμένο χώμα και έρα,
Κι' ούτε ένα δεν λαλούσεσ και σ' αυτόν πουλι,
Και σ' αυτόν πουλι.

Κι' άναστενάεσ το μνήμα κι' είπε τ' άφανό
Σέ πουλάκι, που του Γέρου του Μωρηά γλυκά
Έναούριζε τόν ύπνο τόν πατατεινό.
—Έλα και σ' έμέ, πουλι μου, ψάλε σπλαχνικά
Στόν καλύτερο νεκρό μου τόν άμαρταλό.
Ο καλός Θεός σου ίσως τόν εύσπλαχνισθί,
Άν πουλάκι κελαιθήση και σ' αυτόν καλό,
Ίσως το μεγάλο κρίμα του συγχωρεθί,
Του συγχωρεθί.

Κι' άποκρίθηκε, πέτώντας το πουλι, σκληρά:
—Σέ προδότησ ποτέ τάφο δεν λαλει πουλι!
Κι' άναστενάεσ το μνήμα δεύτερη φορά:
—Εύσπλαχνίσοσ με, δροσιά μου, είπε, σ' καλή
—Οτι πέφτει από πάνω είναι σπλαχνικό...
Και αυτό τ' άστροπελέκι, δώρο τ' ουρανού!
Μ' έκαψε ή άμαρτία, σθούσ το κακό,
Και δροσούλα και για μένα το φτωχό φανού,
Τό φτωχό φανού.

Κι' άπ' την πέτρα του Μισούλη κείνη με όργη
Άποκρίθηκε μ' άνθρωπος άσπλαγγη λαλιά:
—Η δροσιά ποτέ δεν πεφτει σέ προδότησ γη.
Και το μνήμα λέει τότε σέ τριανταφυλλιά:
—Έλα, κόρη του Άπρίλη, τ' άθρονιστέ φιλι,
Δώσε ρόδο στο νεκρό μου να το μωριστή.
Κι' άπ' τόν τάφο του Τασέλλα κείνη του μιλέι
—Σέ προδότησ ποτέ χώμα ρόδο δεν άνθει,
Ρόδο δεν άνθει.

Σώπασε το μαύρο μνήμα κι' ύστερα δειλά
Και στον ήλιο όπου λάμψι έρριχνε χρυσή,
—Ηλιε, είπε, που το φός σου πανταχού γελά,
Ζέστανε τα κολασμένα κόκκαλά μου έσθ.
Άχ, ζεσταίνει και τ' ά φειδια μία σου ματιά
Ζέστανε κι' όχι ά θαμμένη μ' ένα σου φιλι...
Κι' άπ' του Σούτσου μία άκτίνα είπε την λιτιά:
—Σέ προδότησ γη ό ήλιος δεν φωτοβολεί,
Δέν φωτοβολεί...

Και το μνήμ' άπελιπισμένο, στο σιωπηλό
Φώναζε νεκρό του: —Κάιν, δύστυχε φωνά,
Άπ' τα σωθικά μου έβγα, πέσε στο γιαλό.
Μά δεν θρίσκει ό προδότησ να κρυφή γωνιά.
Και φωνάεσε κ' οι άλλοι τάφοι με αυτό:
—Δέν το θέλωμ κοντά μας! — Κι' άναστεναμοί
Έβγαίνουν από το μνήμα κι' άγριο γογγυτό,
Κι' έδερνε Θεού κατάρρα, άλυωτο κορμί,
Άλυωτο κορμί...

Δέν το ξέρω πώς κει κάτω θρέθηκα... Σταυρό
Με καρδιά θλιμμένη πήρα άπ' την έκκλησία
Και τόν δύστυχο έκεινον σκέπασα νεκρό.
Παρευθός το μνήμα τότε έλουσε δροσιά,
Ρόδα τώρραναν και ήλιος τώθλεπε λαμπρός,
Τό πουλάκι του τραγούδα στο χλωρό κλαρι,
Κι' άναγάγιαζε στο μνήμα μέσα ό νεκρός...
Ο Σταυρός και τόν προδότησ τότε συγχωρεί,
Τόνε συγχωρεί...

(Έγραφον έν Θήρα τη 26 Οκτωβρ. 1873)

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ